

Svajonų
ROMANAI

2 *Aistros*
liepsnose

Tu

MANĖS TAIP
LENGVAI
NEPAMIRŠI

JILL SHALVIS
Knygute.lt

Jill Shalvis

**TU MANĖS
TAIP LENGVAI
NEPAMIRŠI**

Dviejų knygų serija
„Aistros liepsnose“
Antra knyga

Versta iš Jill Shalvis,

Flashback, 2008

© Jill Shalvis, 2008

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Asta Jauneikaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2018

© Ana Gorbatova, dizainas, 2018

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2018

ISBN 978-609-03-0368-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2018

1

Dar nėra vidurnakčio, o gaisrinės varpas skamba jau ketvirtą kartą. Eidanas Donelis pabudo iš puikaus sapno, kuriame pašėlusiai mylėjosi su nuostabia blondine. Panašu, kad seksas, tikras ar įsivaizduojamas, į šio vakaro planus nebus įtrauktas.

Buvo likusios vos kelios valandos budėjimo. Į pabaigąėjo kaip niekada ilga ir sunki dviguba pamaina. Per garsiakalbį, kabantį poilsio kambario kampe, pranešė, kad teks skubėti gesinti dar vieno gaisro.

Nukišęs blondinę ten, kur jai ir vieta – į smegenų lentynėlėje pažymėtą *Karštos erotinės fantazijos* etikete – Eidanas kartu su dejuojančiais ir burbančiais bendradarbiais pakilo iš lovos.

Tiek nedaug. Tiek nedaug trūko, kad būtų galėjęs keliauti namo ilsėtis...

Kitapus kambario Edis paspyrė naujausią žurnalo *Time* numerį. Ant viršelio puikavosi visa ugniagesių komanda.

– Galima išpešti nemažai naudos būnant seksualiausios profesijos atstovu, – sumurmėjo

ugniagesys. – Tik mes per daug nusivareę nuo kojų, kad tuo pasinaudotume.

– Kai kuriems iš mūsų net grožio miegelio nereikia, – įsiterpė Edžio partneris Semas. – Kad ir Misteriui 2008-iejį, – Semas metė žvilgsnį Eidano pusėn, bet šis jautėsi per daug pavargęs, kad atsikirstų.

Nepajudinęs nė piršto Eidanas buvo paskelbtas karščiausiu Santa Rėjaus metų ugniagesiu.

– Juk jau sakiau, kad nesisiūliau šiam titului.
– Tu gal ir ne, bet mes pasiūlėme, – rengdamasis išsišiepė Edis.

Eidanas stipriai stumtelėjo kolegą ir šis svirduliuodamas parkrito ant čiužinio laikydamas rankose sunkius batus.

– Lyg buvimas gražuoliuku kam nors būtų pakenkęs.

– Aš ne gražuoliukas.

Visi esantys kambaryje tyliai rinkosi įrangą ir tik keli, eidami prie automobilių, erzindami pasiuntė kolegai oro bučinukus. Vis dar apsimiegojęs ir blogos nuotaikos Eidanas prisigretino prie Tajaus. Tajus, *pasiskolintas* iš kaimyninės gaisrinės, laikinai buvo paskirtas jo partneriu, kol tikrasis partneris Zakas vis dar gydėsi.

Savo vietas užsiėmė Semas su Edžiu ir Kristina su Aronu, dar vienu *pasiskolintu* ugniagesiu. Komanda, paskui pirma išvažiavusį greitaisios medicinos pagalbą automobilį, pajudėjo į nakties tamsą. Oras buvo tirštas ir persisunkęs artėjančio ryto drėgmės ir vos už vieno gyvenamųjų namų rajono plytinčio vandenyno druskos. Vis dar buvo vėsu, tačiau įsidienojus Kalifornijoje rugpjūtį karštis būna sunkiai pakeliamas. Eidanas susisieko su dispečerine per radijo imtuvą.

- Įvyko sproginimas, - perdavė naujienas kartu važiuojantiems.

- Kur? - paklausė Tajus.

- Prieplaukoje. - Pastaroji apėmė didžiulę teritoriją nuo mažų laivelio prieplaukos iki didelių, gyvenamųjų jachtų dokų. - Dega tik viena jachta, tačiau ugnis kelia grėsmę prišvartuotoms šalia. Kas sukėlė sproginimą - neaišku.

Įgarsindamas Eidano mintis nusikeikė už nugaros sėdintis Edis. Sproginimai daug sudėtingesni nei įprasti gaisrai. Ir daug sunkiau nuspėjami.

- Ar jau iškvieštas pastiprinimas? - paklausė Semas.

Pastiprinimo reikėjo. Trisdešimt ketvirtos

nuovados ugniagesių komanda buvo persidirbusi ir pavojingai išsekusi. Vieniems susigrumti su grėsmingiausiu gaisru pavojinga. Buvo sunkus mėnuo. Eidano partneris ir geriausias draugas Zakas susižeidė gesindamas vieną iš paslaptinių Santą Rėjaus padegimų. Padegimai susiję ir su dar vienu jų komandos nariu.

Bleiku Stafordu.

Vien pagalvojus Eidanui krūtinę pervėrė skausmas. Zakas sužeistas, o Bleikas negyvas. Visa komanda priblokšta.

Ypač Kristina. Ir ne be priežasties. Ji buvo Bleiko partnerė ir artimiausia jam iš visos komandos. Kristina siaubingai kentėjo išgyvendama netektį ir bandydama susitaikyti su kaltinimais, kad Bleikas įvykdė tuos padegimus.

Eidanui atrodė absurdiška, kad Kristina kaltina save. Ji niekaip nebūtų sustabdžiusi Bleiko.

Kaip paaiškėjo, nė vienas nebūtų sustabdęs Bleiko.

Eidasas save laikė kietu vyruku, tiesą sakant, beveik neįveikiamu, tačiau susitaikyti su netektimi buvo sunku. Jis ilgėjosi draugo ir nekentė jam mestų kaltinimų. Negali patikėti, kad Bleiko nebėra ir tikrai nenori tikėti, kad tyčiniai padegimai, nusinešę mažo berniuko

gyvybę, jo darbas. Tačiau įkalčiai sako ką kita. Netgi galvoti apie tai sunku – klasikinis neigimo atvejis, bet Eidanui taip lengviau.

– Dispečerinė siunčia komandas iš trisdešimt trečios ir trisdešimt penktos nuovadų.

Jokio atsako į Eidano pasakytus žodžius, bet visi žinojo – abiem komandoms atvykti į įvykio vietą prireiks daugiau nei dešimties minučių. Baimės jausmas tik dar labiau išaugo pamačius dokus.

Gaisras kilo ne krovininių laivų prieplaukoje, o mažesniame, privačių jachtų sektoriuje su keturiais dokais, kuriuose prišvartuota po dešimt laivų. Apie keturiasdešimt jachtų ir visose gali būti žmonių.

Aplink tvyrojo chaotiška įtampa. Paprastai vyresnysis pareigūnas įvykio vietoje pasirodydavo pirmas ir duodavo nurodymus, kaip elgtis. Tačiau skubėdamas iš kito gaisro vadas vėlavo jau penkias minutes. Dangus vis dar buvo tamsus, mėnulis nešvietė, o matomumą dar labiau sunkino tiršti tamsūs dūmai. Liepsnos iš jachtos, stovinčios antrame iš keturių dokų, kilo į penkiolikos pėdų aukštį. Eidanas mintyse greitai paskaičiavo ir skrandis susitraukė į kietą gniužulą. Iš abiejų liepsnojančio laivo pusių prišvartuotos kitos jachtos, kitoje

doko pusėje taip pat.

Negerai.

Išsitraukus įrangą ir ištiesus vandens žarnas, į aikštelę, sekdami kapitono nurodymus, atvyko trys policijos ekipažai. Visiems buvo įsakyta evakuoti žmones iš gretimų dokų. Eidanui su komanda pavesta suvaldyti liepsnas, tačiau sprogimo padariniai atrodė siaubingai. Deginantį karštį vyras jautė būdamas net už šimto pėdų. Per radijo imtuvus gavę įsakymus iš vado vyrai pradėjo judėti gaisro link, tikėdamiesi greitai suvaldyti liepsnas ir užkirsti kelią ugniai persimesti į kaimynines jachtas. Buvo pusiaukelėje, kai išgirdo riksmą.

Veriantį, siaubingą riksmą.

Eidanui ant sprando pasišiaušė plaukeliai. Viską metęs jis pasileido bėgte prie degančios jachtos. Tajus puolė iš paskos.

Riksmas pasikartojė, be abejonės, moters balsas. Eidanas ėmė bėgti greičiau. Niekas geriau už ugniagesį nežino, koks jausmas būti apsuptam liepsnų, jausti, kaip tave laižo jų aštrūs liežuviai, kaip žaidžia su tavimi. Žmogų užvaldo kaustanti baimė.

Jie privalo prasibrauti prie jos pirmi.

Už jų, kiek atsilikę, nukreipę vandens žarnas

į liepsnas, tikėdamiesi atlaisvinti Eidanui ir Tajui kelią iki jachtos, bėgo Semas, Edis, Kristina ir Aronas. Dvidešimt pėdų, dešimt ir Eidas pamatė moterį, stovinčią degančios jachtos denyje. Virpančią, apsuptą liepsnų.

- Šok! - sušuko stebėdamasis, kodėl mergina tiesiog nežengia žingsnio ant doko, jau seniai būtų galėjusi pabėgti į saugią užuovėją. - Šok...

Pasigirdo dar vienas sprogimas. Eidas sustojo ir susigūžė, kai aplink ėmė skraidyti nuolaužos ir ugnis tik dar labiau įsismarkavo. Radijo imtuvuose pasigirdo vado balsas, reikalaujantis, kad visi atsilieptų. Eidas pakėlė galvą ir apsižvalgė. Jachta vis dar stovėjo savo vietoje. Išsigandęs jis bandė įžvelgti ir moters siluetą...

Štai. Toje pačioje vietoje, vis dar ant denio, tik jau sėdi ir laikosi už galvos. *Velniai rautų.* Eidas atsistojo, žengė keletą didelių žingsnių ir šoko ant denio.

Mergina krūptelėjo Eidanui netikėtai nusileidus šalia jos.

- Viskas gerai. - Vyras priklaupė šalia norėdamas geriau apžiūrėti, ar ji stipriai sužeista, tačiau pro visą doką apėmusius tirštus dūmus

buvo beveik neįmanoma ką nors išvelgti. Mergina sėdėjo susigūžusi ir be perstojo kosėjo.

- Jachta... - šiaip ne taip ištarė. - Ji vis sp... sproginėja...

- Ar gali atsistoti?

- Taip. Aš... - balsas Eidanui sukėlė slogius prisiminimus, bet pamatęs linktelėjimą kaipmat ėmėsi veikti. Padedama ugniagesio mergina atsistojo ir apsisukusi pamatė, kaip liepsnos *lyžčioja* jachtos pagrindinį stiebą ir bures. - Dieve mano...

Eidas prisitraukė merginą ketindamas šokti ant doko, kuo toliau nuo šio pragaro, tačiau netikėtai sustingo.

Jachtos pavadinimas, užrašytas ant kajutės durų, vis pasirodantis ir vėl dingstantis tarp liepsnų.

Bleiko mergaitė.

Ne. Negali būti. Staiga kai kas daug stipriau ėmė kelti susirūpinimą - po kojomis pradėjo vibruoti ir dundėti denio grindys.

- Mums reikia paskubėti! - suriko Eidas.

- Ne. Ne, prašau! - Mergina sunkiai gaudė orą. - Privalai išgelbėti jachtą.

- Pirmiau mudu. - Galvoje kilo tikra painiava. Darėsi sunku suregzti rišlų sakinį. *Bleiko mer-*

gaitė...

Bleiko jachta. Dieve, jis buvo visiškai pamiršęs, kad Bleikas turėjo jachtą.

O dabar jo rankose moteris. Ji nususukusi, tačiau vyrui ramybės neduoda įkyrus jausmas, kad jis ją pažįsta. Laukinės šviesios garbanos ir balso skambesys...

Galvoje suskambo pavojaus signalas. Per paskutines trisdešimt sekundžių liepsnų dydis ir karštis padvigubėjo. Po kojomis, tarsi norėdamos išleisti augantį įniršį, ėmė trūkinėti ir drebėti grindys.

Tuoj vėl sprogs. Bandant grįžti ant doko, kelį pastojo dar viena nemaloni kliūtis – liepsnos užkirto saugų praėjimą.

Kitoje pusėje, rankose laikydami vandens žarnas ir bandydami užgesinti ugnį, stovėjo Tajus, Edis ir Semas. Tačiau dabar jie bejėgiai padėti Eidanui ir aukai. Kristina su Aronu taip pat buvo ten. Net ir per tamsą Eidasas juto, kaip stipriai jie stengiasi apsaugoti draugą.

Jie ką tik neteko vieno komandos nario. Jokiais būdais neleis, kad tai pasikartotų.

– Dieve mano, – šalia stovinti mergina, stebėdama užburiančias ir užkertančias visus praėjimus liepsnas, sunkiai kvėpavo.

Ji ne vienintelė buvo pakerėta atsivėrusio vaizdo, nes dabar Eidanas turėjo trumpą gali- mybę pažvelgti į jos veidą.

Jis ją pažinojo.

– Kenze?

Išgirdusi žemu, kimiu ir nustebusiu balsu ta- riamą savo vardą, mergina plačiomis akimis pažvelgė į vyrą. Banguoti šviesūs plaukai įre- mino išblyškusį, suodžiais ir krauju išteptą, bet vis tiek gražų ir įsimintiną veidą.

Makenzė Staford, Bleiko sesuo. Kenzė tiems, kas ją gerai pažinojo ir mylėjo. Sisė Haup mili- jonams žiūrovų, kurie stebėjo moterį seriale *Haup aistros*.

Eidanui ji nebuvo svetima, bet ne dėl žino- mumo iš televizijos ekranų. Pažinojo ją asme- niškai.

Labai asmeniškai.

– Kenze.

– Negaliu... Negirdžiu tavęs.

Žmonės nesitiki, kad gaisras gali kelti tokį triukšmą. Ugnis aplink traška ir riaumoja, skleisdama ausis veriančius garsus, naikinda- ma viską, kas pasitaiko kelyje.

Įskaitant ir juos, jei tučtuojau nepasitrauks. Tokio supratimo pakako, kad Eidanas imtųsi

veiksmų. Sena meilė ar ne, vis tiek turi iškrapštyti juodu iš čia gyvus. Kenzei žvelgiant į jį tokiomis pat kaip Bleiko akimis, Eidano širdis pašėlusiai daužėsi, o skrandis susitraukė. Tarp *Bleiko mergaitės* ir kitos jachtos, kuri, beje, jau taip pat buvo pradėjusi smilkti ir bus pasiglemžta ugnies bet kurią sekundę, žiojėjo gal dvidešimties pėdų vandens tarpas. Nesvarbu. Jie neturi kito pasirinkimo.

- Kai pasakysiu, noriu, kad sulaikytum kvėpavimą.

- Ar... ar mes pažįstami?

Vyras buvo su šalmu ir turėjo daugybę įrangos, o aplink tvyranti tamsa ir chaosas dar labiau blogino matomumą. Nors negalėjo įžvelgti akių, Kenzė turėjo pripažinti, kad viduje kažkas sudilgsėjo.

- Tai aš, Eidanas. Nagi, skaičiuosiu iki trijų ir turėsi sulaikyti kvapą.

- Eidanai, Dieve mano.

- Pasiruošusi?

- Jachta supleškės? Kiekvienas jos centimetras, tiesa?

Tikrai taip, įskaitant ir tuos kelis centimetrus, ant kurių jie dabar stovi. Tiesą sakant, tai įvyks kur kas greičiau, nei jie norėtų....